ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 14ης Ιανουαρίου 1993 *

Στην υπόθεση C-257/90,

Italsolar SpA, εταιρία του ιταλικού δικαίου με έδρα το Μιλάνο, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Mario Siragusa, Massimo Nicolazzi και Giuseppe Scassellati-Sforzolini, των Δικηγορικών Συλλόγων Ρώμης, Μιλάνου και Μπολώνιας αντιστοίχως, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Arendt και Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Eugenio de March και Hans-Peter Hartvig, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την αγωγή-προσφυγή που υποβλήθηκε δυνάμει των άρθρων 173, δεύτερο εδάφιο, 175, τρίτο εδάφιο, 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, σε σχέση με την πρόσκληση προς υποβολή προσφορών με κλειστή διαδικασία [αριθ. 6100.20.94.216 (REG/6116)] για την προμήθεια και εγκατάσταση φωτοβολταϊκών ηλιακών συστημάτων υπέρ των χωρών που συμμετέχουν στη «Μόνιμη διακρατική επιτροπή για την καταπολέμηση της ξηρασίας στο Σάχελ» (CILSS), την οποία χρηματοδοτεί η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα μέσω του Ευρωπαϊκού Ταμείου Αναπτύξεως (ΕΤΑ),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler και M. Díez de Velasco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: Δ. Τριανταφύλλου, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 7ης Μαΐου 1992, κατά την οποία την Italsolar SpA εξεπροσώπησαν οι δικηγόροι Siragusa και Scassellati-Sforzolini, των Δικηγορικών Συλλόγων Ρώμης και Μπολώνιας, αντιστοίχως,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Αυγούστου 1990, η Italsolar SpA άσκησε, δυνάμει των άρθρων 173, δεύτερο εδάφιο, 175, τρίτο εδάφιο, 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή) με την οποία ζητεί, πρώτον, την ακύρωση της πράξεως της Επιτροπής που ανακοινώθηκε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) με το από 12 Ιουνίου 1990 έγγραφο της Γενικής Διευθύνσεως «Ανάπτυξη», με το οποίο η εν λόγω Γενική Διεύθυνση επιβεβαίωσε ότι ο εκτελεστικός γραμματέας της «Μόνιμης διακρατικής επιτροπής για την καταπολέμηση της ξηρασίας στο Σάχελ» (στο εξής: CILSS) απέρριψε την προσφορά που υπέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο διαγωνισμού για τη σύναψη συμβάσεως προμήθειας και εγκαταστάσεως ηλιακών φωτοβολταϊκών συστημάτων στις χώρες μέλη του εν λόγω οργανισμού. Με την προσφυγή της ζητεί, δεύτερον, να αναγνωρισθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει τα μέτρα

που ήταν υποχρεωμένη να λάβει έναντι της προσφεύγουσας για να εξασφαλίσει την εκ νέου συμμετοχή της στη διαδικασία του διαγωνισμού. Τέλος, η προσφεύγουσα ζητεί αποκατάσταση των ζημιών που υπέστη λόγω αποκλεισμού της από την εν λόγω διαδικασία.

2 Το προαναφερθέν έργο εντάσσεται στο πλαίσιο περιφερειακού προγράμματος χρησιμοποιήσεως ηλιακής ενέργειας, το οποίο χρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Αναπτύξεως, σύμφωνα με τις διατάξεις της Τρίτης Συμβάσεως ΑΚΕ-ΕΟΚ, η οποία υπογράφηκε στη Λομέ στις 8 Δεκεμβρίου 1984 (ΕΕ 1986, L 86, σ. 3, στο εξής: Σύμβαση).

3 Κατά το άρθρο 222 της Συμβάσεως συνήφθη συμφωνία χρηματοδοτήσεως του προγράμματος μεταξύ της Κοινότητας, εκπροσωπούμενης από την Επιτροπή, και των εννέα χωρών του Σάχελ, εκπροσωπουμένων από τη CILSS.

4 Βάσει της υπ' αριθ. 2731 προσκλήσεως για την προεπιλογή εταιριών (ΕΕ S 62 της 29. 3. 1988), η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση συμμετοχής στην πρόσκληση για υποβολή προσφορών με κλειστή διαδικασία, η οποία, ως πρόγραμμα, έλαβε τον αριθμό 6100.20.94.216 (REG/6116).

5 Με έγγραφο της 6ης Ιουλίου 1989, υπογεγραμμένο από τον εκτελεστικό γραμματέα της CILSS, η προσφεύγουσα κλήθηκε να μετάσχει στην κλειστή διαδικασία υποβολής προσφορών και να υποβάλει μέχρι τις 6 Νοεμβρίου 1989 στην προαναφερθείσα Γενική Διεύθυνση «Ανάπτυξη» την προσφορά της σύμφωνα με τις διατάξεις του φακέλου του διαγωνισμού που επισυνάφθηκε στην πρόσκληση. Με το ίδιο έγγραφο τονίστηκε, ιδίως, ότι η σύμβαση θα διέπεται από τη γενική συγγραφή υποχρεώσεων των συμβάσεων δημοσίων έργων και προμηθειών που χρηματοδοτούνται από το ΕΤΑ (GU 1972, L 39, σ. 3).

6 Η προσφεύγουσα υπέβαλε την προσφορά της εμπροθέσμως. Μετά το άνοιγμα των φακέλων και την εξέταση των προσφορών που περιείχαν, ζητήθηκαν ορισμένες πληροφορίες και διευκρινίσεις από τους συμμετασχόντες στον διαγωνισμό και η προσφεύγουσα παρέσχε εμπροθέσμως τις πληροφορίες που της ζητήθηκαν.

7 Σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας, η CILSS πρότεινε την προσωρινή ανάθεση του έργου σε άλλες διαγωνιζόμενες επιχειρήσεις και όχι στην προσφεύγουσα και την έναρξη, ως προς τις επιχειρήσεις αυτές, των τεχνικών δοκιμών, σύμφωνα με τον φάκελο του διαγωνισμού. Η Επιτροπή αποδέχθηκε την πρόταση αυτή στις 30 Απριλίου 1990.

8 Κατόπιν αυτού, με τηλετύπημα της 3ης Μαΐου 1990, το οποίο επιβεβαιώθηκε με έγγραφο της 7ης Μαΐου 1990, η CILSS ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την απόρριψη της προσφοράς της.

9 Θεωρώντας ότι η προσφορά της ήταν η οικονομικώς πλεονεκτικότερη, η προσφεύγουσα, με επιστολή της 7ης Μαΐου 1990, δήλωσε στην Επιτροπή ότι αν της επιβεβαιωθεί επισήμως η ανακοίνωση της 3ης Μαΐου, θα τη θεωρήσει ως παράνομη για πολύ σοβαρούς λόγους που δεν θα παραλείψει να προβάλει. Εξάλλου, η προσφεύγουσα επιφυλάχθηκε να προασπίσει τα δικαιώματά της ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων. Στο τέλος της επιστολής της σημείωνε: «με την ελπίδα ότι η ανακοίνωση που ελάβαμε οφείλεται σε παρεξήγηση, θα μας καθιστούσε υπόχρεους μία ταχεία απάντησή σας επί του θέματος αυτού».

10 Με έγγραφο της 12ης Ιουνίου 1990 η Επιτροπή απάντησε στην προσφεύγουσα ότι η εξουσία επιλογής του μειοδότη στον οποίο θα ανατεθεί το έργο απόκειται στον εκτελεστικό γραμματέα της CILSS και ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να διατυπώσει τις επιφυλάξεις της ως προς τη διαδικασία του διαγωνισμού στον εν λόγω οργανισμό. Η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, εν πάση περιπτώσει, παρακολούθησε με προσοχή την υπόθεση και ότι η CILSS ζήτησε τη συνδρομή διεθνών πραγματογνωμόνων για την αξιολόγηση των τεχνικών στοιχείων των διαφόρων προσφορών.

11 Με την από 9 Ιουλίου 1990 επιστολή της προς τον εκτελεστικό γραμματέα της CILSS, η προσφεύγουσα ζήτησε την ανάκληση της αποφάσεως περί αποκλεισμού της και την άδεια να μετάσχει στα επόμενα στάδια της διαδικασίας μέχρι την τελική ανάθεση του έργου. Ελλείψει ευνοϊκών υπέρ αυτής μέτρων θα προσέφευγε στην προβλεπόμενη από το άρθρο 238 της Συμβάσεως διαδικασία διαιτησίας προς αναγνώριση του δικαιώματός της να μετάσχει στη διαδικασία

και να αναλάβει την εκτέλεση του έργου, λόγω της οικονομικώς πλεονεκτικότερης προσφοράς της ή, άλλως, προς αναγνώριση του δικαιώματός της για αποζημίωση.

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την ίδια ημέρα με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα υπέβαλε, δυνάμει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ, αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τη λήψη οποιουδήποτε άλλου προσωρινού μέτρου που θα μπορούσε να διασφαλίσει την εκ νέου συμμετοχή της προσφεύγουσας στη διαδικασία του διαγωνισμού. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1990.

13 Στις 4 Δεκεμβρίου 1990 η προσφεύγουσα κατέθεσε στο Διεθνές Εμπορικό Επιμελητήριο αίτηση διαιτησίας κατά της CILSS.

14 Κατόπιν αιτήσεως της προσφεύγουσας, το Δικαστήριο ζήτησε από την Επιτροπή να καταθέσει τα σχετικά με τον επίδικο διαγωνισμό έγγραφα. Η Επιτροπή κατέθεσε τα έγγραφα αυτά στις 7 Φεβρουαρίου 1992 σημειώνοντας, ωστόσο, ότι είναι εμπιστευτικά.

15 Με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1992, ο πρόεδρος του έκτου τμήματος διέταξε να αποσυρθούν από τον φάκελο τα εν λόγω έγγραφα και να επιστραφούν στην Επιτροπή, λόγω του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα. Συνεπώς, το Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του τα έγγραφα αυτά κατά την έκδοση της παρούσας απόφασης.

16 Στην έκθεση ακροατηρίου αναπτύσσονται λεπτομερώς τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως

17 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι με την προσβαλλόμενη πράξη η Επιτροπή ενέκρινε την προσωρινή ανάθεση του έργου εκ μέρους της CILSS σε άλλους διαγωνιζομένους, αποδεχόμενη, κατά συνέπεια, σιωπηρώς τον αποκλεισμό της προσφεύγουσας από τη διαδικασία του διαγωνισμού, αρνούμενη παράλληλα να λάβει τα μέτρα που ζήτησε η προσφεύγουσα για τη διασφάλιση των συμφερόντων της.

18 Η απόφαση για την προσωρινή ανάθεση του έργου και, κατά συνέπεια, για τον αποκλεισμό της προσφεύγουσας, μπορεί να καταλογισθεί στην Επιτροπή η οποία κατηύθυνε η ίδια τη διαδικασία προεπιλογής των διαγωνιζομένων επιχειρήσεων για λογαριασμό της CILSS. Ο εν λόγω οργανισμός εξαρτάται απολύτως από την Επιτροπή για τη χρηματοδότηση του έργου, η δε απόφασή του για τον αποκλεισμό της προσφεύγουσας ήταν καθαρώς τυπική.

19 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, επίσης, ότι κατά τις διατάξεις της Συμβάσεως περί οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας η CILSS και η Επιτροπή φέρουν από κοινού την ευθύνη για τη διαδικασία των διαγωνισμών, περιλαμβανομένης της αναθέσεως του έργου, ενώ η αποκλειστική αρμοδιότητα της CILSS περιορίζεται μόνο στη σύναψη της συμβάσεως με τον επιλεγόμενο μειοδότη.

20 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως υποστηρίζοντας, αντιθέτως, ότι, σύμφωνα με τους κανόνες κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Επιτροπής και των αρχών των κρατών ΑΚΕ, ως προς τη διαδικασία της προσκλήσεως υποβολής προσφορών, όπως κατά πάγιο τρόπο έχουν ερμηνευθεί οι κανόνες αυτοί από το Δικαστήριο, δεν μπορεί να υπάρξει, έναντι των διαγωνιζομένων επιχειρήσεων, πράξη της Επιτροπής που να έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως και να μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

21 Προκειμένου να κριθεί το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως, επιβάλλεται να εξεταστεί η φύση της προσβαλλομένης πράξεως. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως εκείνα μόνο τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος (βλ. ιδίως απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9).

22 Η προσβαλλόμενη πράξη δεν εμπίπτει σ' αυτή την κατηγορία. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. ιδίως αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 1984, 126/83, STS κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2769, σκέψεις 16 έως 18, και της 10ης Ιουλίου 1985, 118/83, CMC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2325, σκέψη 28), οι συμβάσεις για τις οποίες χορηγείται ενίσχυση του ΕΤΑ παραμένουν εθνικές συμβάσεις για τις οποίες αρμόδιες για την προετοιμασία, διαπραγμάτευση και σύναψη είναι οι αρχές κάθε κράτους ΑΚΕ, ενώ οι παρεμβάσεις των εκπροσώπων της Επιτροπής στη διαδικασία συνάψεως των εν λόγω συμβάσεων αποσκοπούν αποκλειστικώς στη διαπίστωση της συνδρομής ή μη των προϋποθέσεων για κοινοτική χρηματοδότηση. Εξάλλου, οι επιχειρήσεις που υποβάλλουν προσφορές ή είναι ανάδοχοι των εν λόγω έργων συνδέονται με έννομες σχέσεις μόνο με το κράτος ΑΚΕ που είναι υπεύθυνο για το έργο, οι δε πράξεις των εκπροσώπων της Επιτροπής δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα την αντικατάσταση, έναντι των επιχειρήσεων αυτών, της αποφάσεως των κρατών ΑΚΕ με κοινοτική απόφαση.

23 Συνεπώς, η ίδια η απόφαση αναθέσεως του έργου εμπίπτει στην κατά τη Σύμβαση αποκλειστική αρμοδιότητα των κρατών ΑΚΕ, εφόσον ο εκπρόσωπος της Επιτροπής περιορίζεται συναφώς να εγκρίνει, προς διασφάλιση χρηστής οικονομικής διαχειρίσεως, την πρόταση αναθέσεως του έργου που διατυπώνει ο εκπρόσωπος των κρατών ΑΚΕ.

24 Εξάλλου, την αρμοδιότητα αυτή των κρατών ΑΚΕ επιβεβαιώνει το άρθρο 45 της προαναφερθείσας γενικής συγγραφής υποχρεώσεων, κατά το οποίο στις διοικητικές αρχές των κρατών ΑΚΕ εναπόκειται η επιλογή της οικονομικώς πλεονεκτικότερης προσφοράς.

25 Συνεπώς, με το από 12 Μαΐου 1990 προαναφερθέν έγγραφό της η Επιτροπή περιορίστηκε να απαντήσει στην προσφεύγουσα ότι εξουσία αναθέσεως του έργου έχει ο εκτελεστικός γραμματέας της CILSS και ότι η προσφεύγουσα όφειλε να γνωστοποιήσει στον εν λόγω οργανισμό τις επιφυλάξεις της σχετικά με τη διαδικασία του διαγωνισμού.

26 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν παράγει έννομες συνέπειες έναντι της προσφεύγουσας και ότι, επομένως, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως εκ μέρους της.

27 Συνεπώς, η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής κατά παραλείψεως

28 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κυρίως, προς στήριξη της προσφυγής της κατά παραλείψεως, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της εκ νέου συμμετοχής της προσφεύγουσας στη διαδικασία προσκλήσεως υποβολής προσφορών, μολονότι είχε την υποχρέωση να λάβει τέτοια μέτρα εφόσον όφειλε να διασφαλίσει την ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας του διαγωνισμού.

29 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής κατά παραλείψεως με το αιτιολογικό ότι, λόγω της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ της ιδίας και των αρχών των κρατών ΑΚΕ, δεν μπορούσε να υπάρξει έναντι των διαγωνιζομένων επιχειρήσεων εκ μέρους της παράλειψη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής κατά παραλείψεως.

30 Αρκεί να τονισθεί ότι λόγω της κατανομής των αρμοδιοτήτων, η οποία εξετάστηκε ανωτέρω, μεταξύ Επιτροπής και CILSS, η Επιτροπή δεν είχε σε καμία περίπτωση τη δυνατότητα να εκδώσει έναντι της προσφεύγουσας άλλη πράξη πλην συστάσεως ή γνώμης κατά την έννοια του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης.

31 Συνεπώς, η προσφυγή κατά παραλείψεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί της αγωγής αποζημιώσεως

32 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι λόγω του παρανόμου αποκλεισμού της από τη διαδικασία του διαγωνισμού, ο οποίος οφείλεται τουλάχιστον στην αμέλεια που επέδειξε η Επιτροπή, υπέστη σοβαρή ζημία, η οποία πρέπει να αποκατασταθεί.

33 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. ιδίως απόφαση της 8ης Απριλίου 1992, C-55/90, Cato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-2533, σκέψη 18), από το άρθρο 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης προκύπτει ότι η θεμελίωση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας και του δικαιώματος προς αποκατάσταση της προκληθείσας ζημίας εξαρτώνται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, δηλαδή την έλλειψη νομιμότητας της προσαπτομένης στα θεσμικά όργανα συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της εν λόγω συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας.

34 Όσον αφορά την έλλειψη νομιμότητας της προσαπτομένης στην Επιτροπή συμπεριφοράς, επιβάλλεται να τονισθεί ότι, εφόσον η αρμοδιότητα της Επιτροπής περιορίζεται στη διαπίστωση της συνδρομής των προϋποθέσεων για κοινοτική χρηματοδότηση, δεν είχε έναντι της προσφεύγουσας υποχρέωση να αντιταχθεί στον αποκλεισμό της ή να παρέμβει προς διασφάλιση της εκ νέου συμμετοχής της στον διαγωνισμό.

35 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να αποδείξει ούτε ότι η Επιτροπή επηρέασε παρανόμως τη CILSS, επιδιώκοντας τον αποκλεισμό της από τη διαδικασία του διαγωνισμού, ούτε ότι συνιστά παράνομη εκ μέρους της Επιτροπής συμπεριφορά η εκτίμησή της ότι δεν έχει βασίμους λόγους να θεωρήσει ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για κοινοτική χρηματοδότηση του έργου.

36 Συνεπώς, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να εξετασθεί το ζήτημα της ζημίας και του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ αυτής και της προσαπτόμενης στην Επιτροπή συμπεριφοράς.

Επί των δικαστικών εξόδων

37 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά παραλείψεως ως απαράδεκτη.

3) Απορρίπτει την αγωγή αποζημιώσεως ως αβάσιμη.

4) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Κακούρης Murray

Mancini Schockweiler Díez de Velasco

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιανουαρίου 1993.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

J.-G. Giraud Κ. Ν. Κακούρης